

новлена між педагогами та вихованцями, майбутніми творцями. Юрія Белічка любили колеги по кафедрі, художники з Національної спілки художників, вчені з Національної академії наук України, друзі з нашої рідної alma mater.

Немає Юрія Васильовича! Сумно... Гірко... Осиротіла кафедра. Залишилися його добрий усміх, блискотливі вогники в очах... Стіл у нашій бібліотеці, за яким Він роками працював після лекцій, засиджуючись допізна, виношуючи чергову книгу або статтю... Було у нього багато творчих задумів, планів...

Залишив Белічко Юрій Васильович по собі добру пам'ять.

Земля тобі пухом, Друже!

Олександр Федорук

Не стало одного з ветеранів НАОМА (Пам'яті професора В. І. Задорожнього)

9 травня цього року пішов з життя відомий український живописець, заслужений діяч мистецтв України, професор Віктор Іванович Задорожній. Його життєвий шлях — яскравий приклад самовідданого служіння українському мистецтву та народу України. Завдяки багаторічній творчій діяльності, прекрасним людським рисам Віктор Іванович здобув заслужений авторитет серед широких кіл мистецької громадськості, численних шанувальників і прихильників його таланту.

Народився майбутній художник 1935 року в селищі Червоний Кут на Луганщині в робітничій родині. 1956 року закінчив Ворошиловградське державне художнє училище, а 1964 — Київський державний художній інститут (педагоги — В. Костецький, В. Забашта, О. Сиротенко, А. Пламницький) за фахом художник-педагог, викладач рисунка і креслення.

У НАОМА працював у 1964—2002 рр., викладав художньо-педагогічні дисципліни (1964—1974). Після припинення діяльності художньо-педагогічного факультету викладав рисунок, живопис та методику викладання цих дисциплін на кафедрі рисунка (1974—1986). З 1980 року доцент, з 1992 — професор.

Віктор Іванович — автор кількох друкованих праць. Його посібники виходили у видавництві “Радянська школа” в 1968, 1970, 1972 роках. В них поради про застосування наочності на уроках декоративного рисунка в початкових класах, уроки образотворчого мистецтва в 1–3 класах (посібник для вчителів). Особливо цікавою була його праця “Народна іграшка як засіб естетичного виховання”.

З 1986 по 2002 В. Задорожній обіймав посаду проректора з навчальної роботи (першого заступника керівника академії), до обов’язків якого входила наукова, навчальна, методична робота та керівництво цими напрямками діяльності академії. Педагогічну діяльність Віктор Іванович успішно поєднував з творчою роботою. Як викладач і художник виховав цілу плеяду обдарованих молодих митців. На посаді проректора з навчальної роботи багато зробив для поліпшення організації навчального процесу. Під його керівництвом і за безпосередньої участі після проголошення незалежності України було виконано великий обсяг роботи з розробки і вдосконалення навчальних планів, національних програм і всієї науково-методичної документації. Зокрема, ним було розроблено і затверджено на всіх рівнях освітньо-професійні програми підготовки фахівців зі спеціальностей “Живопис”, “Графіка”, “Скульптура”, “Реставрація творів мистецтва”, які повністю побудовані на національній основі і не мають аналогів в українській вищій художній школі.

Уся навчальна, творча, організаційна і науково-методична робота деканатів, кафедр та інших підрозділів академії проведена під керівництвом проректора В. І. Задорожнього при ліцензуванні й акредитації була оцінена Державною Акредитаційною комісією України найвищим — IV рівнем.

В. Задорожній — український художник-живописець, учасник багатьох виставок різних рангів. Виставкову діяльність розпочав 1971 року, представивши на Республіканській художній виставці “Молоді художники України” в Москві полотна “Розлив” та “Останній сніг” (1970). На інших виставках експонувалися його твори “Перше вересня” (1970–1972), “Серйозна розмова” (1972), “Травень. Ветерани” (1972–1973), “Весна” (1973), “На колгоспній леваді” (1974), “Перед форсуванням” (1975), “На Деснянських луках” (1976), “Важкий хліб” (1976–1977), “Тиша” (1977–1978), “Зима” (1979), “Косарі” (1984), “А вже весна” (1998). Вони сповнені ліризму, їм притаманні виразне композиційне вирішення і живописна майстерність. Майже всі вищезазначені твори були придбані Міністерством культури України й стали окрасою державних музеїв.

Творча й громадська діяльність В. І. Задорожнього пошанована Відзнакою Президента України, орденами “За заслуги” III ст., “Знаком Пошани” та медалями.

Петро Нестеренко,
мистецтвознавець